

Arrest

nr. 53 910 van 27 december 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 4 juni 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 mei 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. VAN OUYTSEL en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Russisch staatsburger te zijn van Tsjetsjeense origine. U werd geboren op 14 februari 1977 in de Tsjetsjeense hoofdstad Grozny, waar u ook uw propiska had. In de nacht van 21 op 22 december 1994, bij de aanvang van de Eerste Tsjetsjeense Oorlog, raakte u ernstig gewond bij de beschieting van Grozny. Pas na een revalidatie van 3 jaar was u opnieuw in staat om te lopen. In 1999 verhuisde u naar Ingoesjetïë, waar u verbleef in een oud café in het dorp Barsukhi. In 2000 huwde u er traditioneel met A.C.K. {...}. Later liet u dit huwelijk officieel registreren. In 2003 keerde u samen met uw gezin definitief terug naar Grozny, waar u introk in het appartement van uw moeder. Vanaf 2005 woonde u met uw gezin op een appartement dat uw broer gekocht had in dezelfde straat als dat van uw moeder. Tussen 2004 en 2008 werkte u als bewaker voor Caritas, zij het met een onderbreking van één jaar. U kreeg deze baan door de contacten die uw broer bij Caritas had.

De problemen naar aanleiding waarvan u uw land definitief verliet, begonnen toen u ergens in 2005, u weet niet precies meer wanneer, door gewapende mannen uit uw huis werd meegenomen. U werd gedurende één week gemaskerd en geboeid vastgehouden in een kelder. De eerste dag werd u aan de rand van een bos op de grond ondervraagd over uw activiteiten voor Caritas en uw vermeende betrokkenheid bij de moord op een omon-medewerker. U werd ook fysiek mishandeld. Na een week werd u vrijgelaten en gemaskerd terug naar huis gebracht. Uw belagers hadden u zo hard aangepakt dat u de eerste drie dagen van uw vasthouding zelfs niet kon lopen of bewegen. Toch ging u na uw vrijlating niet naar de dokter of het ziekenhuis, maar kwam u thuis zelf opnieuw op krachten. Twee maanden na uw vasthouding kwamen er op uw oude appartement nog mensen langs, maar u verbleef toen reeds op een ander adres. Daarna werd u lange tijd niet meer lastiggevallen. Pas in de nacht van 27 december 2009 kwamen opnieuw gemaskerde mannen langs. Ze gingen naar het appartement van uw moeder en vroegen waar u verbleef. Zelf was u op dat moment niet thuis, maar u bevond zich bij vrienden ergens in Grozny. Na het bezoek van deze gemaskerde mannen ging u naar het huis uw vriend Anzor alsook naar het huis van uw oom, waar u tot aan uw vertrek, op 7 januari 2010, verbleef. U keerde tussendoor niet meer naar uw eigen appartement terug.

U verliet Tsjetsjenië uiteindelijk op 7 januari 2010. Vanuit Grozny nam u samen met uw twee oudste kinderen een auto, die jullie afzette net voor de Poolse grens. Daar stapten jullie over op een bus, die jullie de Poolse grens over bracht. Aan de grens onderging u een persoonlijke paspoortcontrole, maar u ondervond geen problemen. Jullie reden ongeveer 2 uur met de bus mee, waarna jullie overstapten in een wagen die jullie ergens in Polen stond op te wachten. Deze wagen bracht jullie naar Brussel, waar jullie in de ochtend 11 januari 2010 aankwamen. Nog diezelfde dag vroeg u asiel aan bij de Belgische autoriteiten.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijkse bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst heeft verlaten omdat u in Tsjetsjenië problemen kende met de autoriteiten. In 2005 werd u door gemaskerde mannen opgepakt en een week lang vastgehouden en mishandeld. In de nacht van 27 december 2009 kwamen gemaskerde mannen naar u informeren in het appartement van uw moeder.

Hoewel er niet wordt getwijfeld aan het feit dat u in 2005 door gemaskerde mannen werd meegenomen en gedurende een week werd vastgehouden, slaagde u er niet in aannemelijk te maken dat er in uw hoofde ook vandaag nog een actuele vrees bestaat omwille van de vervolgingsfeiten die u in 2005 doormaakte. Zo verklaarde u dat er twee maanden na uw aanhouding in 2005 op uw vroegere appartement nog mensen naar u op zoek zijn geweest. Dit vernam u van de burens, aangezien u zelf ondertussen was ingetrokken op een ander adres. Persoonlijk werd u na uw vrijlating nooit meer lastiggevallen (CGVS, p. 24). Pas op 27 december 2009, ruim 4 jaar na uw vasthouding, kwamen gemaskerde mannen op het appartement van uw moeder informeren naar uw verblijfplaats (CGVS, p. 16, 24 en 26). Zelf was u op dat moment elders in Grozny met uw vrienden op stap (CGVS, p. 17-18). Na 27 december 2009 is er verder niemand meer langs geweest (CGVS, p. 18). Het is echter weinig aannemelijk dat u op 27 december 2009 opnieuw gezocht zou worden om dezelfde reden als uw aanhouding in 2005, aangezien u gedurende meer dan 4 jaar volgend op uw aanhouding niet meer bent lastiggevallen. U verklaarde trouwens zelf dat u niet wist of er een verband was tussen uw aanhouding in 2005 en het feit dat u in 2009 opnieuw gezocht zou worden (CGVS, p. 16). U bleef bovendien erg vaag over wat er die nacht precies gebeurde. Zo had u geen idee wie precies bij het appartement van uw moeder was langs geweest noch waarom deze mannen uw verblijfplaats wilden weten (CGVS, p. 16). U kon evenmin vertellen waar en in wiens gezelschap u zich die nacht precies

bevond (CGVS, p. 17-18). In dit verband is het ook merkwaardig dat u er na het bezoek van die gewapende mannen aan het appartement van uw moeder toch voor opteerde om in Grozny te blijven, zij het wel op een ander adres, in plaats van uw vrouw en uw kinderen te vervoegen in Oeroes-Martan (CGVS, p. 6 en 18-19). Hierbij kan nog opgemerkt worden dat het eveneens merkwaardig is dat u het adres niet kent van het huis waar uw vrouw samen met uw twee jongste kinderen nog steeds verblijft. Om al deze redenen wordt de gegrondheid van uw vrees sterk ondermijnd.

Het feit dat u sinds uw vrijlating in Tsjetsjenië op geen enkele manier bescherming hebt gezocht, doet eveneens vragen rijzen over de gegrondheid van uw vrees. Zo hebt u na uw vrijlating zelfs vrijwillig beslist om de lopende gerechtelijke procedure stop te zetten en niet eens de rechtszaak af te wachten. Dit is erg opvallend, te meer omdat u verklaarde dat u de gezichten van sommige van uw belagers hebt kunnen zien (CGVS, p. 21) en u ook had kunnen rekenen op de steun van Memorial, bij wie uw familie aangifte had gedaan van uw verdwijning. Het is voorts opmerkelijk dat u na uw vrijlating nooit naar het ziekenhuis bent geweest of uw verwondingen door een dokter heeft laten vaststellen (CGVS, p. 22-23), vooral omdat u reeds een zwakkere gezondheid had ten gevolge van de luchtaanval waarbij u in 1994 gewond raakte (CGVS, p. 7-8, 20 en 25).

Aangaande uw reisroute verklaarde u dat u met een bus de Poolse grens bent overgestoken, waarbij u een persoonlijke paspoortcontrole onderging. U gaf aan dat u gereisd bent met uw internationaal paspoort waarin een visum vervat zat (CGVS, p. 12). U wist merkwaardig genoeg echter niet welk land dit visum had uitgereikt en zou het niet zelf afgehaald hebben. U had evenmin enig idee wie het visum dan voor u geregeld had (CGVS, p. 12-13). Vervolgens zou u dit internationale paspoort, visum inclusief, na het oversteken van de Poolse grens op aangeven van uw begeleider onmiddellijk vernietigd hebben (CGVS, p. 12). Afgezien van het feit dat uw verklaringen op dit vlak allesbehalve geloofwaardig overkomen, ontstaat hierdoor het vermoeden dat u uw internationaal paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw binnenlands paspoort, uw rijbewijs, de vertaling van een attest van Memorial, uw contract met Caritas, een medisch voorschrift uit België, een medisch verslag uit België, een brief van uw behandelende arts in België, de geboorteaktes van uw kinderen Lom-Aly en Petimat en een briefje met een doktersafspraken) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw binnenlands paspoort en rijbewijs alsook de geboorteaktes van uw twee oudste kinderen bevatten informatie met betrekking tot uw eigen identiteit en die van uw gezinsleden, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen. De vertaling van het attest van Memorial vermeldt dat u op 6 augustus 2005 ontvoerd werd uit uw appartement en vervolgens een week lang werd vastgehouden, wat echter niet betwist wordt. Het contract en de brief van Caritas tonen aan dat u voor Caritas gewerkt hebt, maar hebben geen bewijskracht ten aanzien van de problemen die u verklaarde gekend te hebben. De door u voorgelegde medische documenten zijn opgemaakt in België en houden bovendien evenmin verband met de vervolgingsfeiten die u aanhaalde. Deze attesten hebben immers betrekking op de letsels die u opliep ten gevolge van het bombardement in Grozny, zoals u ook zelf meedeelde (CGVS, p. 8, 20 en 25).

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 1 A, lid 2 van de Conventie van Genève.

2.1.1 Ter adstructie betoogt verzoeker dat uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) toegeeft dat er – ondanks de afname in omvang en intensiteit van de gevechtshandelingen – nog steeds menige problemen voorkomen op het vlak van schending van de mensenrechten. Verzoeker stelt dat het CGVS terecht stelt dat deze schendingen divers van aard zijn en meent dat het CGVS – ondanks de stelling dat het niet betwijfelt dat verzoeker is meegenomen, opgesloten en gefolterd – stipuleert dat verzoeker er niet in slaagt aannemelijk te maken dat er ook vandaag nog een actuele vrees bestaat omwille van de vervolgingsfeiten die hij in 2005 doormaakte. Waar het CGVS het weinig aannemelijk acht dat verzoeker op 27 december 2009 opnieuw zou worden gezocht om dezelfde reden als zijn aanhouding in 2005 stelt verzoeker dat hij niet verklaard heeft dat het om dezelfde reden zou gaan als in 2005, doch dat hij opnieuw lukraak bij elk incident zonder enige reden gearresteerd, opgesloten en gefolterd zou kunnen worden, hetgeen terecht een gegronde vrees uitmaakt. Verzoeker stelt dat hij – mede gelet op zijn opvallende fysieke handicap – sinds 2005 permanent door de ordetroepen in het oog wordt gehouden en voor de minste aanleiding door deze ordetroepen worden benaderd, dat er vervolgens in december 2009 opnieuw een lid van deze ordetroepen om het leven is gebracht en verzoeker hierover zou worden geïnterpelleerd; dat dit ook de reden is waarom de gemaskerde mannen op het appartement van zijn moeder zijn langsgesproken teneinde te informeren naar zijn verblijfplaats en dat deze gebeurtenis de spreekwoordelijke druppel is voor verzoeker, enkel en alleen al het feit dat deze mannen gemaskerd en gewapend waren verklaart voldoende, en bij verzoeker opnieuw de vrees wekt dat hij wederom ten onrechte gearresteerd, opgesloten en gefolterd zou worden, teneinde bekentenissen af te dwingen. Het CGVS heeft zelf gesteld dat deze praktijken nog steeds schering en inslag zijn in het huidige Tsjetsjenië. Voorts betoogt verzoeker dat in de verdere motivering te lezen staat dat hij niet kon vertellen waar en in wiens gezelschap hij zich die nacht bevond. Verzoeker stelt dat hij zich die nacht – zoals in het feitenrelaas van de bestreden beslissing wordt aangegeven – bij vrienden, met name in het huis van zijn vriend Aznor in het dorp Mitsjoerin, bevond en dat hij die nacht van de feiten via zijn vriend (die telefonisch was gecontacteerd door de broer van verzoeker) op de hoogte was gebracht. Verzoeker wijst erop dat het CGVS het bovendien merkwaardig vindt dat hij na het bezoek van die gewapende mannen aan het adres van zijn moeder er toch voor opteert om in Grozny te blijven in plaats van zijn vrouw en kinderen te vervoegen in Oeroes-Martan. Verzoeker stelt evenwel dat hij op geen enkel ogenblik zijn gezin in gevaar wou brengen, dat hij immers wegens zijn letsel nog steeds mank loopt en derhalve gemakkelijk opvalt, zodat ze hem binnen de kortste tijdsperiode zouden weten op te sporen en met de vrees en het risico dat zijn gezin eveneens gevaar zou lopen. Verzoeker argumenteert dat hij – in tegenstelling tot wat gesteld wordt in de bestreden beslissing – wel degelijk op de hoogte is van het adres van zijn vrouw en twee jongste kinderen, met name Oeroes-Martan, {...}. Het feit dat verzoeker sinds zijn vrijlating in Tsjetsjenië op geen enkele manier bescherming heeft gezocht en heeft beslist om een lopende gerechtelijke procedure stop te zetten, doet bij het CGVS vragen rijzen. Evenwel dient dit aspect in de concrete context van de situatie in Tsjetsjenië geplaatst te worden. Verzoeker houdt voor dat hij toch moeilijk bescherming kan vragen bij de dienst waarvan de in 2005 vermoorde Omon-agenten deel uitmaken en waarvoor hij – teneinde bekentenissen af te dwingen – gedurende één week opgesloten en gefolterd is. Dat ook het feit dat verzoeker niet naar een ziekenhuis gaat om zijn verwondingen te laten vaststellen kadert in de Tsjetsjeense mannencultuur, waar het als “niet-mannelijk en zwak” wordt ervaren om zich te laten verzorgen in een ziekenhuis. Dat bovendien bij een hospitalisatie daar de patiënt zelf dient te zorgen voor zijn medicatie en verzorgingsmateriaal, hetgeen verzoeker uiteraard op dat ogenblik niet voorhanden had. Verzoeker betoogt dat hij bij een hospitalisatie bovendien zou geconfronteerd worden met nieuwe ondervragingen door politiediensten. Verder stelt verzoeker dat de situatie in Tsjetsjenië een situatie is, waar in theorie de politiediensten dienen in te staan voor de veiligheid van de bevolking, doch waar in de praktijk weinig van deze theorie te zien is en corruptie welig tiert. Verzoeker stelt dat zijn verklaringen aangaande het niet in bezit zijn van een internationaal paspoort door het CGVS als ongeloofwaardig worden beschouwd, doch dat hij niet meer dan de waarheid kan vertellen, met name dat voor hem – tegen betaling – een internationaal paspoort is

geregeld en bezorgd, waarna hij het na het oversteken van de Poolse grens op aangeven van de begeleider heeft vernietigd. Verzoeker besluit dat uit al deze elementen blijkt dat er een gegronde vrees bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie.

2.1.2 Waar verzoeker in eerste instantie verwijst naar een algemene situatie in zijn land van herkomst, wijst de Raad er vooreerst op dat een dergelijke verwijzing zonder een concreet verband aan te tonen met zijn individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167 854), niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond. De bestreden beslissing heeft vastgesteld dat de situatie in Tsjetsjenië drastisch is veranderd, maar complex blijft. De gevechtshandelingen zijn evenwel sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. De commissaris-generaal erkent dat er, zoals verzoeker betoogt, nog steeds verscheidene problemen voorkomen op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard en hebben een gericht karakter. Gelet op deze informatie is de Raad van oordeel dat de bestreden beslissing dan ook terecht heeft opgemerkt dat de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. De commissaris-generaal heeft dan ook terecht geoordeeld dat een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming noodzakelijk is, waardoor een loutere verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet voldoende is.

2.1.3 De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190 508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163 124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186 868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.1.4 Verzoeker houdt voor dat hij nooit verklaard heeft dat hij op 27 december 2009 opnieuw zou gezocht zijn om dezelfde reden als zijn aanhouding in 2005. Hij stelde enkel dat hij opnieuw lukraak bij elk incident zonder enige reden gearresteerd, opgesloten en gefolterd zou kunnen worden, hetgeen terecht een gegronde vrees uitmaakt. De Raad merkt op dat verzoeker tijdens zijn gehoor op het CGVS zelf verklaard heeft dat hij *opnieuw* werd gezocht in 2009, maar niet te weten of dit te maken had met zijn aanhouding in 2005 (administratief dossier, stuk 3, p.16). Zoals blijkt uit de bestreden beslissing heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geoordeeld dat – hoewel niet getwijfeld wordt aan het feit dat verzoeker in 2005 door gemaskerde mannen werd meegenomen en vastgehouden – verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in zijn hoofd ook vandaag nog een actuele vrees bestaat omwille van de vervolgingsfeiten die verzoeker in 2005 heeft doorgemaakt. Verzoeker dient aan te tonen dat er in zijn hoofd feiten en omstandigheden bestaan waardoor hij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat zijn vrees actueel moet zijn. Nu de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet twijfelt aan de vasthouding van verzoeker in 2005, is het logisch dat hij nagaat of de gebeurtenissen die zich in 2009 zouden hebben afgespeeld, te maken hebben met de vervolgingsfeiten van 2005 en verzoekers vrees alsnog actueel is. Bovendien blijft de motivering van de bestreden beslissing niet beperkt tot de vaststelling dat het weinig aannemelijk is dat verzoeker in 2009 opnieuw gezocht zou worden om dezelfde reden als zijn aanhouding in 2005. De motivering van de bestreden beslissing gaat verder en concludeert onder andere dat de vage verklaringen van verzoeker aangaande de feiten in 2009 en het feit dat hij geen enkele bescherming zocht zijn asielrelaas verder ernstig ondermijnt. Deze motivering die steun vindt in het administratief dossier is pertinent en draagkrachtig.

2.1.5 Verzoeker meent dat hij – mede gelet op zijn fysieke handicap – door de ordetroepen permanent in het oog wordt gehouden sinds 2005 en voor de minste aanleiding door deze ordetroepen wordt benaderd. De Raad merkt op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker tussen zijn aanhouding in 2005 en eind 2009, toen gewapende mannen hem op het appartement van zijn moeder kwamen zoeken, slechts gewag maakte van één incident dat hij van zijn burens zou hebben vernomen, met name het feit dat twee maanden na zijn ontvoering in 2005 op zijn vroegere appartement mensen naar hem op zoek geweest waren (administratief dossier, stuk 3, p.24). Verzoeker verklaarde voorts dat hij het gevoel had dat hij altijd achtervolgd werd en dat hij soms gestopt werd door mensen met een wagen (administratief dossier, stuk 3, p. 26). Op de vraag door wie hij dan achtervolgd werd en of dit om privépersonen dan wel de overheid ging, kan verzoeker slechts antwoorden: *“Ik weet niet door wie. Die achtervolging was geen probleem. Het probleem was samengesteld uit andere punten. {...}”* Wanneer verzoeker hierover verder geïnterpelleerd wordt blijven zijn verklaringen uiterst vaag. De Raad merkt op dat gelet op voorgaande de bewering van verzoeker waar hij stelt dat hij constant in het oog gehouden wordt en voor de minste aanleiding door de ordetroepen wordt benaderd een blote bewering betreft die bovendien in tegenstrijd is met zijn verklaringen afgelegd tijdens het gehoor op het CGVS waar hij zelf aangaf niet te weten door wie hij achtervolgd werd. Ten overvloede merkt de Raad op dat verzoeker tevens verklaarde dat deze achtervolging niet het probleem was waaruit kan afgeleid worden dat verzoeker deze achtervolging niet als onderdeel van zijn vrees beschouwt.

2.1.6 Verzoeker houdt in zijn verzoekschrift voor dat in december 2009 opnieuw een lid van de ordetroepen om het leven is gebracht en dat hij hierover zou worden geïnterpelleerd. Dit was ook de reden waarom de gemaskerde mannen op het appartement van zijn moeder zijn langsgelopen om te informeren naar verzoekers verblijfplaats. De Raad merkt op dat verzoeker tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde dat hij niet wist waarom de diensten hem kwamen zoeken op 27 december 2009 (administratief dossier, stuk 3, p. 16 en 26). Bovendien antwoordde verzoeker op de vraag of ze hem ergens van beschuldigden dat ze enkel wilden weten waar hij was (administratief dossier, stuk 3, p. 17). De verklaring die verzoeker nu aanreikt als reden waarom hij in december 2009 zou gezocht zijn staat in schril contrast met zijn verklaringen die hij tijdens het gehoor bij het CGVS heeft afgelegd, wat de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas verder ondermijnt.

2.1.7 Verzoeker betwist de motivering van de bestreden beslissing waar deze stelt dat hij niet kon vertellen waar en in wiens gezelschap hij zich die nacht bevond. Verzoeker houdt voor dat hij zich die nacht – zoals in het feitenrelaas van de bestreden beslissing wordt aangegeven – bij vrienden, met name in het huis van zijn vriend Anzor in het dorp Mitsjoerin (Grozny) bevond en dat hij die nacht via zijn vriend (die telefonisch door de broer van verzoeker was gecontacteerd) van de feiten op de hoogte was gebracht. De Raad merkt op dat in het feitenrelaas van de bestreden beslissing hieromtrent het volgende wordt gesteld: *“Zelf was u op dat moment niet thuis, maar u bevond zich bij vrienden ergens in Grozny. Na het bezoek van deze gemaskerde mannen ging u naar het huis uw vriend Anzor alsook naar het huis van uw oom, waar u tot aan uw vertrek, op 7 januari 2010, verbleef.”* Uit deze feitelijke weergave blijkt dat verzoeker zich op het moment van de feiten ergens bij vrienden in Grozny bevond en pas nadien naar het huis van zijn vriend Anzor ging. Bovendien blijkt uit deze feitelijke weergave niet dat verzoeker via zijn vriend op de hoogte was gesteld van de feiten. In de motivering van de bestreden beslissing wordt hieromtrent ook het volgende gesteld: *“U kon evenmin vertellen waar en in wiens gezelschap u zich die nacht precies bevond (CGVS, p. 17-18)”*. Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker in antwoord op de vraag waar hij in de nacht van 27 december 2009 was, stelde dat hij in de stad was met zijn vrienden. Op de vraag waar hij zich concreet bevond antwoordde verzoeker: *{...} ik kon op veel plaatsen zijn, mijn vrienden hebben wagens, we konden ons verplaatsen {...}*. Op de vraag of verzoeker die nacht bij één van zijn vrienden was, repliceerde verzoeker: *“Niet meteen.”* (administratief dossier, stuk 3, p. 17-18). De bestreden beslissing stelt dan ook terecht dat verzoeker niet kon vertellen waar en in wiens gezelschap hij zich die nacht precies bevond, wat de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas ondermijnt. De stelling dat verzoeker zich in de nacht dat hij gezocht werd op dat moment in het huis van zijn vriend Anzor bevond wordt tegengesproken door zijn eigen verklaringen tijdens zijn gehoor. Verzoeker verklaarde enkel dat hij na 27 december 2009 in het huis van zijn vriend Anzor verbleef (administratief dossier, stuk 3, p. 19). Ook de stelling dat hij via zijn vriend van de feiten op de hoogte was gebracht, vindt geen steun in het administratief dossier. Integendeel, verzoeker verklaarde enkel dat zijn broer hem het voorval heeft verteld (administratief dossier, stuk 3, p. 17) en niet dat hij via zijn vriend op de hoogte werd gebracht.

2.1.8 Aangaande het motief dat het merkwaardig is dat verzoeker na het bezoek van de gewapende mannen aan het adres van zijn moeder er toch voor opteert om in Grozny te blijven in plaats van zijn

vrouw en kinderen te vervoegen in Oeroes-Martán, stelt verzoeker dat hij op geen enkel ogenblik zijn gezin in gevaar wou brengen; gelet op het feit dat hij nog steeds mank loopt en dus ook gemakkelijk opvalt zouden ze hem binnen korte tijdspanne weten op te sporen met het risico dat ook zijn gezin gevaar zou lopen. De Raad stelt evenwel vast dat het motief inzake het niet vervoegen van zijn vrouw en kinderen een overtollig motief betreft waarbij de kritiek hierop niet kan leiden tot het gegrond bevinden van het beroep. De Raad acht verzoekers verklaringen inzake de verblijfplaats van zijn vrouw en kinderen bovendien ongeloofwaardig en wijst erop dat de bestreden beslissing terecht motiveert: *“Hierbij kan nog opgemerkt worden dat het eveneens merkwaardig is dat u het adres niet kent van het huis waar uw vrouw samen met uw twee jongste kinderen nog steeds verblijft.”* Immers kan niet aangenomen worden dat verzoeker, gelet op het feit dat zijn vrouw en kinderen bij haar ouders in Oeroes-Martán woonden en dat hij daar zelden is geweest, wat erop wijst dat hij er toch minstens één keer moet geweest zijn, onwetend zou zijn over het adres van zijn schoonouders, zoals voorgehouden bij het verhoor op het Commissariaat-generaal van 1 april 2010 (administratief dossier, stuk 3, p. 6). Het feit dat verzoeker pas in zijn verzoekschrift de straatnaam en het huisnummer van de verblijfplaats van zijn vrouw en kinderen in Oeroes-Martán kan meedelen zonder enige verklaring evenwel waarom hij nu pas dit adres aanreikt en onder de uitdrukkelijke vermelding dit, strijdig aan de bevindingen van verwerende partij, wel steeds te hebben geweten, is daarenboven een tegenstrijdigheid die de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over het verblijf van zijn vrouw en kinderen in Oeroes-Martán verder ondermijnt.

2.1.9 Verzoeker houdt vervolgens voor dat het feit dat hij na zijn vrijlating op geen enkele manier bescherming heeft gezocht en zijn beslissing om de lopende gerechtelijke procedure stop te zetten in de concrete context van de situatie in Tsjetsjenië dienen geplaatst te worden en dat hij toch moeilijk bescherming kan vragen bij de dienst waarvan de in 2005 vermoorde Omon-agenten deel uitmaken en waarvoor hij gedurende één week opgesloten en gefolterd is. De Raad merkt evenwel op dat dit geen plausibele uitleg is voor het feit dat hij eerst wel een gerechtelijke procedure opstart om die daarna stop te zetten. Uit zijn uiteenzetting blijkt immers niet dat verzoeker pas na het opstarten van zijn gerechtelijke procedure te weten zou gekomen zijn dat de in 2005 vermoorde Omon-agenten deel uitmaken van de diensten waar hij de procedure opstartte.

2.1.10 Verzoeker tracht voorts het motief dat: *“Het is voorts opmerkelijk dat u na uw vrijlating nooit naar het ziekenhuis bent geweest of uw verwondingen door een dokter heeft laten vaststellen (CGVS, p. 22-23), vooral omdat u reeds een zwakkere gezondheid had ten gevolge van de luchtaanval waarbij u in 1994 gewond raakte (CGVS, p. 7-8, 20 en 25).”* te weerleggen met de stelling dat het als “niet-mannelijk en zwak” ervaren wordt om zich te laten verzorgen in een ziekenhuis en dat een patiënt bij hospitalisatie bovendien zelf dient te zorgen voor zijn medicatie en verzorgingsmateriaal wat hij op dat moment niet voorhanden had. Ook meent verzoeker dat hij bij hospitalisatie zou geconfronteerd worden met nieuwe ondervragingen door de politiediensten. De Raad stelt vast dat uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker verklaarde dat hij gedurende drie tot vier dagen niet kon bewegen door de slagen die hij had gekregen (administratief dossier, stuk 3, p. 22), dat hij ook niet zonder pijn kon liggen en dat de zenuwpijn in zijn been hem altijd achtervolgde (administratief dossier, stuk 3, p. 23). De Raad merkt op dat uit deze verklaringen kan afgeleid worden dat verzoekers toestand ernstig was en het bijgevolg merkwaardig is dat verzoeker niet naar het ziekenhuis of de dokter is geweest. Gelet op de voorgehouden ernst van zijn verwondingen is de verklaring van verzoeker dat het niet-mannelijk en zwak is om zich te laten verzorgen in een ziekenhuis volstrekt ongeloofwaardig. Omwille van de voorgehouden ernst van zijn verwondingen kan het argument dat hij bij een hospitalisatie zelf zou dienen te zorgen voor medicatie en verzorgingsmateriaal evenmin verklaren waarom hij niet naar een ziekenhuis is gegaan. Bovendien dient opgemerkt dat verzoeker met deze argumentatie alsook met het argument dat hij bij een hospitalisatie zou geconfronteerd worden met nieuwe ondervragingen door politiediensten, het motief niet weerlegt dat hij evenmin zijn verwondingen door een dokter heeft laten vaststellen. De Raad merkt daarenboven op dat de verklaringen van verzoeker naar aanleiding van het gehoor op het CGVS tegenstrijdig zijn waar hij enerzijds voorhoudt dat zijn toestand dermate ernstig is om daarna te stellen dat hij lachend naar huis terugkeerde (administratief verslag, stuk 3, p. 22-23).

2.1.11 Verzoeker benadrukt in zijn verzoekschrift dat hij aangaande zijn internationaal paspoort niet meer dan de waarheid kan vertellen, met name dat het voor hem tegen betaling geregeld werd en bezorgd waarna hij het na het oversteken van de Poolse grens op aangeven van de begeleider heeft vernietigd. De Raad merkt op dat verzoekers verklaring aangaande zijn internationaal paspoort een loutere herhaling betreft van eerdere verklaringen, hetgeen echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156 221; RvS 4 januari 2006, nr.

153 278). Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, alwaar hij met voormeld betoog in gebreke blijft.

Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.1 Verzoeker betoogt dat er op dit ogenblik (mede als gevolg van de recente bomaanslagen in de metro in Rusland) weinig reden is voor optimisme gelet op de voortdurende gewelddadigheden aan beide kanten. Volgens het persbureau Interfax zijn tijdens de twee oorlogen in Tsjetsjenië naar schatting 100.000 burgers, militairen en rebellen gedood, waaronder 3500 Russische soldaten tijdens de Tweede Tsjetsjeense Oorlog. Het conflict maakt tot op heden nog steeds veel slachtoffers, niet enkel door gewelddadige incidenten doch eveneens door landmijnen (volgens gegevens van Unicef en de Europese Commissie blijkt dat in 11 jaar tijd 3030 mensen zijn gedood of gewond geraakt door landmijnen). Volgens verzoeker is er bijgevolg tot op heden nog steeds een reëel risico op ernstige schade.

2.2.2 Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers asielrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. De subsidiaire beschermingsstatus kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer bepaald met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoeker vergenoegt zich te verwijzen naar de algemene situatie in Tsjetsjenië, zoals blijkt uit gegevens van het persbureau Interfax, van Unicef en de Europese Commissie, maar brengt geen concrete elementen aan dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoeker. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt het volgende: *“Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is”* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een “individuele” dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoeker enig verband met zijn concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165 109). De Raad stelt vast dat verzoeker met de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Tsjetsjenië betreffende de nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen aldaar – wat door de verwerende partij in de bestreden beslissing trouwens niet wordt ontkend – niet aantoont dat er in Tsjetsjenië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er dientengevolge een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon kan worden aangenomen. Dit klemmt des te meer nu uit de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald de *“Subject Related Briefing”* betreffende de *“Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië”* van 20 juli 2009 (administratief dossier, stuk 12) blijkt dat Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, maar dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. Er is sprake van een aanzienlijke afname van militaire activiteiten, zowel wat de intensiteit als de omvang ervan betreft en van een algemene verbetering van de veiligheidstoestand. De aanhoudende gevechten beperken zich hoofdzakelijk tot het schaars bevolkte berggebied in het zuiden van Tsjetsjenië en kunnen niet meer willekeurig genoemd worden. De nog plaatsvindende activiteiten leiden niet tot een teruggrijping van de burgerbevolking. Tevens wordt de gewone burgerbevolking in het algemeen niet gevisieerd bij aanslagen door rebellenstrijders. De rebellenacties beperken zich nu meer tot beschietingen en hinderlagen, gerichte aanslagen tegen leden van de ordediensten en overheidsfunctionarissen en brandstichting in overheidsgebouwen en huizen van overheidsmedewerkers. Indien er burger-slachtoffers en/of gewonden vallen, dan is dit veelal toevallig bij een gewapend treffen tussen de rebellen en ordediensten. Bijgevolg is de situatie er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een “reëel” risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De motivering van verwerende partij dat

er in de huidige situatie in Tsjetsjenië voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een 'reëel' risico ingevolge het binnenlands conflict wordt door verzoeker door de loutere verwijzing naar het feit dat het conflict tot op heden nog steeds veel slachtoffers maakt en de vaststelling dat Tsjetsjenië nog steeds niet vrij is van problemen niet weerlegd. In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

2.3 De Raad is van oordeel dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, met uitzondering van het overtollig bevonden motief, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig december tweeduizend en tien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER